

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ז קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

בבא קמא-המניח		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
שני שורין תמין שחבלו זה את זה - משלמין במותר חצי נזק												■	לג.
שניהן מועדין - משלמין במותר נזק שלם												■	לג.
אחד תם ואחד מועד, מועד בתם - משלם במותר נ"ש, תם במועד - משלם במותר חצי נזק.												■	לג.
וכן שני אנשים שחבלו זה בזה - משלמין במותר נזק שלם.												■	לג.
אדם במועד ומועד באדם - משלם במותר נזק שלם												■	לג.
אדם בתם ותם באדם, אדם בתם - משלם במותר נזק שלם, תם באדם - משלם במותר חצי נזק	[ת"ק]											◆ ■	לג.
אף תם שחבל באדם - משלם במותר נזק שלם.	רבי עקיבא:											◆ ■	לג.
(שמות כ"א) כמשפט הזה יעשה לו - כמשפט שור בשור כך משפט שור באדם, מה שור בשור - תם משלם חצי נזק ומועד נזק שלם, אף שור באדם - תם משלם חצי נזק ומועד נזק שלם	ת"ר: [ת"ק]											◆ ■	לג.
כמשפט הזה - כתחתון ולא כעליון	רבי עקיבא:											◆ ■	לג.
יכול משלם מן העלייה?												ז	לג.
ת"ל: יעשה לו, מגופו משלם, ואינו משלם מן העלייה.												!	לג.
ורבנן, זה למה ליה?												ז	לג.
לפוטרו מארבעה דברים.	[רבנן]											!	לג.
ורבי עקיבא, לפוטרו מארבעה דברים מנא ליה?												ז	לג.
נפקא ליה (ויקרא כ"ד) מאיש כי יתן מום בעמיתו, איש בעמיתו, ולא שור בעמיתו.	[רבי עקיבא]											!	לג.
ורבנן?												ז	לג.
אי מההיא הוה אמינא צער לחודיה, אבל ריפוי ושבת - אימא ליתן ליה, קמ"ל.	[רבנן]											!	לג.
שור שוה מנה שננא שור שוה מאתים, ואין הנבילה יפה כלום - נוטל את השור.												■	לג.
מתניתין מני?												^	לג.
רבי עקיבא היא												!	לג.
יושם השור בב"ד, דברי רבי ישמעאל	דתניא: [רבי ישמעאל]											◆ ■ !	לג.
הוחלט השור.	רבי עקיבא:											◆ ■ !	לג.
במאי קמפלגי?												^	לג.
בעל חוב הוא וזווי הוא דמסיק ליה	רבי ישמעאל סבר:											◆ ■ !	לג.
שותפי גינהו.	ר' עקיבא סבר:											◆ ■ !	לג.
וקמפלגי בהאי קרא:												!	לג.
(שמות כ"א) ומכרו את השור החי וחצו את כספו, ר' ישמעאל סבר: לבי דינא קמזהר רחמנא	[רבי ישמעאל סבר]											■ !	לג.
לניזוק ומזיק מזהר להו רחמנא.	ר' עקיבא סבר:											■ !	לג.
מאי בינייהו?												ז	לג.
הקדישו ניזוק איכא בינייהו.												!	לג.
מכרו מזיק, לר' ישמעאל מהו? כיון דא"ר ישמעאל בעל חוב הוא וזווי הוא דמסיק ליה - מכור, או דלמא כיון דמשעבד ליה לניזוק לאו כל כמיניה?	בעא מיניה רבא מר"נ:											^	לג.
אינו מכור.	א"ל: [רב נחמן]											!	לג:
מכרו	והתניא:											ז	לג.
מכור חוזר וגובהו.												!	לג.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-■</p>
<p>מקרא-key:</p>	

בבא קמא-המניח		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
וכי מאחר שחזור וגובהו, למה מכור?												ז	לג
לרידיא.												!	לג
ש"מ: לוח ומוכר מטלטלין ב"ד גובין לו מהם?												ז	לג
שאני התם, דכמאן דעשאו אפותיקי דמי.												!	לג
עשה עבדו אפותיקי ומכרו - ב"ה גובה הימנו, שורו אפותיקי ומכרו - אין ב"ה גובה הימנו	והאמר רבא:											ז	לג
עבד מ"ט? משום דאית ליה קלא, האי נמי כיון דנגח קלא אית ליה, דתורא נגחנא קרו ליה.												!	לג
מכרו - אין מכור, הקדישו - מוקדש.	תני רב תחליפא בר מערבא קמיה דרבי אבהו:											■	לג
מכרו מאן?												^	לג
אילימא מזיק												!	לג
מכרו אין מכור מני? ר"ע היא, דאמר: הוחלט השור, והקדישו מוקדש - אתאן לרבי ישמעאל, דאמר: יושם השור בב"ד												ז	לג
אלא ניזק												!	לג
מכרו אינו מכור מני? רבי ישמעאל, הקדישו מוקדש - אתאן לר"ע												ז	לג
לעולם מזיק, ודברי הכל, מכרו אינו מכור - אפילו לרבי ישמעאל, דהא משעבדא ליה לניזק, הקדישו מוקדש - אפילו לר"ע, משום דר' אבהו												!	לג
גזירה שמא יאמרו הקדש יוצא בלא פדיון.	דא"ר אבהו:											■ !	לג
שור תם שהזיק, עד שלא עמד בדיון, מכור - מכור, הקדישו - מוקדש, שחטו ונתנו במתנה - מה שעשה עשוי, משעמד בדיון, מכרו - אינו מכור, הקדישו - אינו מוקדש, שחטו ונתנו במתנה - לא עשה ולא כלום. קדמו בעלי חובות והגביהו, בין חב עד שלא הזיק בין הזיק עד שלא חב - לא עשו ולא כלום, לפי שאין משתלם אלא מגופו.	ת"ר:											■	לג
מועד שהזיק, בין שעמד בדיון בין שלא עמד בדיון, מכור - מכור, הקדישו - מוקדש, שחטו ונתנו במתנה - מה שעשה עשוי. קדמו בעלי חובות והגביהו, בין חב עד שלא הזיק בין הזיק עד שלא חב - מה שעשה עשוי, - לפי שאין משתלם אלא מן העלייה.												■	לג
מכרו מכור	אמר מר:											■	לג <
לרדיא.												■	לג
הקדישו מוקדש												■	לג <
משום דרבי אבהו.												■	לג
שחטו ונתנו במתנה - מה שעשה עשוי.												■	לג <
בשלמא נתנו במתנה מה שעשה עשוי - לרדיא, אלא שחטו, ליתי ולשתלם מבשריה												ז	לג
חי - אין לי אלא חי, שחטו מנין? ת"ל: ומכרו את השור, מ"מ	דתניא:											ז	לג
לא בצרכא אלא לפחת שחיטה.												!	לג
זאת אומרת: המזיק שעבודו של חבירו - פטור.	רב הונא בריה דרב יהושע:											■	לג
פשיטא												ז	לג
מהו דתימא, התם הוא דא"ל: לא חסרתין ולא מידי, דא"ל: זיקא בעלמא הוא דשקלי מינך, אבל בעלמא ליחייב, קמ"ל.												!	לג
הא נמי רבה אמרה												ז	לג
השורף שטרותיו של חבירו - פטור	דאמר רבה:											ז	לג
מהו דתימא, התם הוא דא"ל: ניירא בעלמא קלאי מינך, אבל היכא דחפר בה בורות שיחין ומערות ליחייב, קמ"ל, דהא הכא כמאן דחפר בה בורות שיחין ומערות דמי, וקאמר: מה שעשה עשוי.												!	לג

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

בבא קמא-המניח		Talmud Navigator											א
מימרא	מאן דאמר	כ	ט	ז	ח	ו	ה	ד	ג	ב	א	ב	
קדמו בעלי חובות והגביו, בין חב עד שלא הזיק בין הזיק עד שלא חב - לא עשה ולא כלום, לפי שאין משלם אלא מגופו.												◊	לג.
בשלמא הזיק עד שלא חב - ניזקין קדמו, אבל חב עד שלא הזיק - ב"ח קדים ואפילו הזיק עד שלא חב - בעל חוב קדים, ש"מ: ב"ח מאוחר שקדם וגבה, מה שגבה לא גבה.												⚡	לג.
לא, לעולם אימא לך: מה שגבה גבה, ושאני התם, דא"ל: אילו גבך הוה, לא מינך הוה גבי ליה? דהאי תורא דאזקן מיניה משתלמנא.												◊	לד.
שור שוה מאתים שנגח שור שוה מאתים וחבל בו בחמשים זוז, ושבה ועמד על ארבע מאות זוז, שאלמלא הזיקו היה עומד על שמנה מאות זוז - נותן כשעת הנזק, כחש - כשעת העמדה בדין.	ת"ר:											◊	לה.
שבה מזיק - נותן לו כשעת הנזק, כחש - כשעת העמדה בדין.												◊	לה.
שבה מזיק - נותן כשעת הנזק.	אמר מר:											◊	לה.
מני? ר' ישמעאל היא, דאמר: בעל חוב הוא וזווי הוא דמסיק ליה.												◊	לה.
כחש - כשעת העמדה בדין.	אימא סיפא:											⚡	לה.
אתאן לר"ע, דאמר: שותפי נינהו.												⚡	לה.
רישא רבי ישמעאל וסיפא ר"ע?												⚡	לה.
לא, כולה ר"ע היא, והכא במאי עסקינן - כשפיטמו.												!	לה.
אי כשפיטמו, אימא רישא:												⚡	לה.
שבה ועמד על ד' מאות זוז - נותן לו כשעת הנזק.	[רישא]											⚡	לה.
אי כשפיטמו, צריכא למימר?												⚡	לה.
רישא משכחת לה בין דפטמה פטומי בין דשבחא ממילא, ואצטריך לאשמועינן דהיכא דשבחא ממילא נותן לו כשעת הנזק, סיפא לא משכחת לה אלא כשפטמו.	אמר רב פפא:											!	לה.
כחש - כשעת העמדה בדין.												◊	לה.
כחש מחמת מאי?												^	לה.
אילימא דכחשא מחמת מלאכה.												!	לה.
לימא ליה: את מכחשת ואנא יהיבנא?												⚡	לה.
דכחש מחמת מכה, דא"ל: קרנא דתורך קבירא ביה.	רב אשי:											!	לה.
שור שוה מאתים שנגח שור שוה מאתים, ואין הנבילה יפה כלום, אמר ר"מ: על זה נאמר (שמות כ"א) ומכרו את השור החי וחצו את כספו.	[רבי מאיר]											◆	לז.
וכן הלכה, קיימת ומכרו את השור החי וחצו את כספו, ולא קיימת וגם המת יחצון, ואיזה? זה שור שוה מאתים שנגח שור שוה מאתים, והנבילה יפה חמשים זוז, שזה נוטל חצי החי וחצי המת, וזה נוטל חצי החי וחצי המת.	א"ל רבי יהודה:											◆	לה.
שור שוה מאתים שנגח שור שוה מאתים, והנבילה יפה חמשים זוז - זה נוטל חצי החי וחצי המת, וזה נוטל חצי החי וחצי המת, וזהו שור האמור בתורה, דברי רבי יהודה.	ת"ר: [רבי יהודה]											◆	לז.
אין זהו שור האמור בתורה, אלא שור שוה מאתים שנגח לשור שוה מאתים, ואין הנבילה יפה כלום, על זה נאמר: ומכרו את השור החי וחצו את כספו, אלא מה אני מקיים וגם את המת יחצון? פחת שפחתו מיתה מחצין בתי.	רבי מאיר:											◆	לה.
מכדי בין ר"מ בין רבי יהודה, האי מאה ועשרים וחמשה שקיל, והאי מאה ועשרים וחמשה שקיל, מאי בינייהו?												⚡	לה.
פחת נבילה איכא בינייהו:	רבא:											!	לה.
פחת נבילה דניזק הוי.	רבי מאיר סבר:											◆	לה.
פחת נבילה דמזיק הוי פלגא.	רבי יהודה סבר:											◆	לה.
אם כן, מצינו לרבי יהודה תם חמור ממועד.	א"ל אביי:											⚡	לה.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

בבא קמא-המניח		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
וכי תימא הכי נמי												!	לה:
תם חייב ומועד פטור	כדתנן, רבי יהודה:											!	לה:
אימר דשמעת ליה לרבי יהודה - לענין שמירה, דכתיבי קראי, לענין תשלומין מי שמעת ליה?												ז	לה:
יכול שור שוה מנה שנגח שור שוה חמש סלעים והנבילה יפה סלע, זה נוטל חצי החי וחצי המת וזה נוטל חצי החי וחצי המת? אמרת? וכי מועד למה יוצא, להחמיר עליו או להקל עליו? הוי אומר: להחמיר עליו, ומה מועד אינו משלם אלא מה שהזיק, תם הקל לא כ"ש	התניא, רבי יהודה:											ז	לה:
שבח נבילה איכא בינייהו:	אלא א"ר יוחנן:											!	לה:
דניזוק הוי	דמ"ס: [רבי מאיר]											! ◆	לה:
פלגא	ומ"ס: [רבי יהודה]											! ◆	לה:
והיינו דקא קשיא ליה לר"י, השתא דאמרת: חס רחמנא עילויה דמזיק דשקיל בשבחה, יכול שור שוה חמש סלעים שנגח שור שוה מנה והנבילה יפה חמשים זוז, זה נוטל חצי החי וחצי המת וזה נוטל חצי החי וחצי המת? אמרת? היכן מצינו מזיק נשכר שזה נשכר? ואומר: (שמות כ"א) שלם ישלם, בעלים משלמין ואין בעלים נוטלין.													לה:
מאי ואומר?												ז	לה:
וכי תימא, הני מילי היכא דאיכא פסידא לניזוק, אבל היכא דליכא פסידא לניזוק, כגון שור שוה חמש סלעים שנגח שור שוה חמש סלעים והנבילה יפה שלשים זוז, שקיל נמי מזיק בשבחה? ואומר: שלם ישלם, בעלים משלמין ואין בעלים נוטלין.												!	לה:
רבי אחא בר תחליפא לרבא:	רבי אחא בר תחליפא לרבא:											ז	לה:
אית ליה לר"י: פחת שפחתה מיתה מחצין בחי.												!	לה:
מנא ליה?												^	לה:
(שמות כ"א) מוגם את המת יחצון.												!	לה:
והא אפקיה ר' יהודה לזה נוטל חצי החי וחצי המת, וזה נוטל חצי החי וחצי המת												ז	לה:
א"כ, נכתוב קרא ואת המת, מאי וגם? ש"מ תרתי.												!	לה:
יש חייב על מעשה שורו ופטור על מעשה עצמו, פטור על מעשה שורו וחייב על מעשה עצמו. כיצד?													לה:
שורו שבייש - פטור, והוא שבייש - חייב													לה:
שורו שסימא את עין עבדו והפיל את שינו - פטור, והוא שסימא את עין עבדו והפיל את שינו - חייב													לה:
שורו שחבל באביו ובאמו - חייב, והוא שחבל באביו ואמו - פטור													לה:
שורו שהדליק את הגדיש בשבת - חייב, והוא שהדליק את הגדיש בשבת - פטור, מפני שהוא מתחייב בנפשו.													לה:
כל המקלקלין פטורין, חוץ מחובל ומבעיר.	תני רבי אבהו קמיה דרבי יוחנן:												לה:
פוק תני לברא, חובל ומבעיר אינה משנה, ואם תימצי לומר משנה, חובל - בצריך לכלבו, מבעיר - בצריך לאפרו.	א"ל: [רבי יוחנן]												לה:
שורו שהדליק את הגדיש בשבת - חייב, והוא שהדליק את הגדיש בשבת - פטור	תנן:											ז	לה:
וקתני הוא דומיא דשורו, מה שורו דלא קבעי ליה, אף הוא נמי דלא קבעי ליה												ז	לה:
פטור, מפני שהוא נדון בנפשו	וקתני:											ז	לה:
לא, שורו דומיא דידיה, מה הוא דקבעי ליה, אף שורו דקבעי ליה.												!	לה:
שורו היכי משכחת לה?												ז	לה:
הכא במאי עסקינן - בשור פקח שעלתה לו נשיכה בגבו, וקא בעי למקלייה ואיגדר בקוטמא.	א"ל רב אויא:											!	לה:
ומנא ידעינן?												ז	לה:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ז קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

בבא קמא-המניח		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
דלבתר דקלייה קמגנדר בקוטמא.												◊	לה.
ומי איכא כי האי גוונא?										ז			לה.
אין, דההוא תורא דההו בי רב פפא דההו כיבין ליה חינכיה, עייל ופתקיה לנוייתא ושתי שוכרא ואיתסי.													לה.
מי מצית אמרת שורו דומיא דידיה?	רבנן קמיה דרב פפא:									ז			לה.
שורו שבייש - פטור, והוא שבייש - חייב	והא קתני:									ז	■		לה.
שורו דומיא דידיה נתכוון לבייש היכי משכחת לה?										ז			לה.
כגון שנתכוון להזיק												!	לה.
נתכוון להזיק אע"פ שלא נתכוון לבייש.	דאמר מר:											!	לה.
מתניתין בשוגג, וכדתנא דבי חזקיה	רבא:											!	לה.
(ויקרא כ"ד) מכה אדם ומכה בהמה, מה מכה בהמה - לא חלקת בה בין שוגג בין מזיד, בין מתכוון לשאין מתכוון, בין דרך ירידה לדרך עלייה, לפוטרו ממון אלא לחייבו ממון, אף מכה אדם - לא תחלוק בו בין שוגג למזיד, בין מתכוון לשאין מתכוון, בין דרך ירידה לדרך עלייה, לחייבו ממון אלא לפוטרו ממון.	תנא דבי חזקיה:											!	לה.
מי מצית מוקמת לה בשוגג? והא מפני שנדון בנפשו קתני	רבנן לרבא:									ז			לה.
כיון דבמזיד נדון בנפשו, והיכי דמילי דקא בעי לאפרו, השתא בשוגג - פטור.	הכי קאמר: [רבא]											!	לה.
שור שהיה רודף אחר שור אחר והזוק, זה אומר שורך הויק, וזה אומר לא כי, אלא בסלע לקה - המוציא מחבירו עליו הראיה.													לה.
היו שנים רודפים אחר אחד, זה אומר שורך הויק וזה אומר שורך הויק - שניהם פטורים, אם היו שניהם של איש אחד - שניהם חייבים.													לה.
היה אחד גדול ואחד קטן, הניזוק אומר גדול הויק, והמוזיק אומר לא כי, אלא קטן הויק, אחד תם ואחד מועד, הניזוק אומר מועד הויק, והמוזיק אומר לא כי, אלא תם הויק - המוציא מחבירו עליו הראיה.													לה:
היו הניזוקין שנים - אחד גדול ואחד קטן, והמוזיקין שנים - אחד גדול ואחד קטן, הניזוק אומר גדול הויק את הגדול וקטן את הקטן, והמוזיק אומר לא כי, אלא קטן את הגדול וגדול את הקטן, אחד תם ואחד מועד, הניזוק אומר מועד הויק את הגדול ותם את הקטן, והמוזיק אומר לא כי, אלא תם את הגדול ומועד את הקטן - המוציא מחבירו עליו הראיה.													לה:
זאת אומרת: חלוקים עליו חביריו על סומכוס	רבי חייא בר אבא:												לה.
ממון המוטל בספק חולקין.	דאמר: [סומכוס]												לה.
אמר סומכוס אפילו ברי וברי?	רבי אבא בר ממל לרבי חייא בר אבא:											ז	לה.
אין, אמר סומכוס אפילו ברי וברי.	א"ל: [רבי חייא בר אבא]											!	לה.
וממאי דמתני' בכרי וברי הוא?										ז			לה.
זה אומר שורך הויק וזה אומר לא כי.	דקתני:											!	לה.
מדרישא ברי וברי, סיפא נמי ברי וברי	מתקיף לה רב פפא:									ז			לה.
היה אחד גדול ואחד קטן, ניזוק אומר גדול הויק, ומזיק אומר לא כי, אלא קטן הויק, אחד תם ואחד מועד, ניזוק אומר מועד הויק, והמוזיק אומר לא כי, אלא תם הויק - המוציא מחבירו עליו הראיה	אימא סיפא:									ז	■		לה.
הא לא מייתי ראיה - שקיל כדאמר מזיק, נימא תהוי תיובתא דרבה בר נתן										ז			לה.
טענו חטים והודה לו בשעורים - פטור	דאמר: [רבה בר נתן]									ז	■		לה.
אלא בכרי ושמא.												!	לה.
דקאמר ברי מאן, דקאמר שמא מאן?												^	לה.
אי נימא דקאמר ניזוק ברי וקאמר מזיק שמא												!	לה.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ז קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

בבא קמא-המניח		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	ל
אכתי לימא תהוי תיובתא דרבה בר נתן												ז	לה:
אלא דקאמר ניזוק שמא וקאמר מזיק ברי												!	לה:
ומדסיפא ניזוק שמא ומזיק ברי, רישא נמי ניזוק שמא ומזיק ברי, ואמר סומכוס אפ"ל בהא, דאיצטריך לאשמועינן דלא												ז	לה:
לא, סיפא - ניזוק שמא ומזיק ברי, רישא - ניזוק ברי ומזיק שמא.												!	לה:
והא לא דמיא רישא לסיפא												ז	לה:
ברי ושמא שמא וברי - חד מילתא היא, ברי וברי שמא וברי - תרי מילי נינהו.	אמרי:											!	לה:
טענו חטין והודה לו בשעורין - פטור.	גופא, אמר רבה בר נתן:											■	לה: <
מאי קמ"ל? תנינא:												ז	לה:
טענו חטין והודה לו בשעורין - פטור	[תנן]											■	לה:
אי מהתם, הוה אמינא פטור מדמי חטין וחייב בדמי שעורין, קמ"ל דפטור לגמרי.												!	לה:
היו הניזוקין שנים, אחד גדול ואחד קטן וכו'	תנן:											■	לה:
הא לא מייתי ראייה - שקיל כדקאמר מזיק, אמאי? חטים ושעורים נינהו												ז	לה:
ראוי ליטול ואין לו.												!	לה:
הרי זה משתלם על הקטן מן הגדול, ולגדול מן הקטן	והתניא:											■	לה:
דתפס.												!	לה:
היה אחד תם ואחד מועד, הניזוק אומר מועד הזיק את הגדול ותם את הקטן, והמזיק אומר לא כי, אלא תם את הגדול ומועד את הקטן - המוציא מחבירו עליו הראיה	תנן:											■	לה:
הא לא מייתי ראייה - שקיל כדקאמר מזיק, ואמאי? חטין ושעורים נינהו												ז	לה:
ראוי ליטול ואין לו.												!	לה: ל.
הרי זה משתלם לקטן מן המועד, ולגדול מן התם	והתניא:											■	לה:
דתפס.												!	לה:
היו שניהם של איש אחד - שניהם חייבים.												■	לה: <
ש"מ: שוורים תמים שהזיקו, רצה - מזה גובה, רצה - מזה גובה	רבא מפרויקא לרב אשי:											ז	לה:
הכא במאי עסקינן - במועדין.	[רב אשי]											!	לה:
אי במועדין, אימא סיפא:												ז	לה:
היה אחד גדול ואחד קטן, הניזוק אומר גדול הזיק, והמזיק אומר לא כי, אלא קטן הזיק - המוציא מחבירו עליו הראיה	[סיפא]											■	לה:
אי במועדין, מאי נפקא ליה מניה? סוף סוף דמי תורא מעליא בעי לשלומן												ז	לה:
סיפא בתמין, ורישא במועדין.	א"ל: [רב אשי]											!	לה:
אי במועדין חייבים, חייב גברא מיבעי ליה ותו, מאי שניהם?	רב אחא סבא לרב אשי:											ז	לה:
אלא, לעולם בתמין, ורבי עקיבא היא												!	לה:
שותפין נינהו	דאמר: [רב עקיבא]											■	לה:
וטעמא דאיתנהו לתרווייהו, דלא מצי מדחי ליה, אבל ליתנהו לתרווייהו, מצי אמר ליה: זיל אייתי ראייה דהאי תורא אוקר ואשלם לך.												!	לה:
הדרן עלך המניח.													לה:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

בבא קמא-שור שנגח ד' וה'		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
אמר ליה ההוא גברא: הואיל ופלגא דזוזא הוא לא בעינא, נתביה לעניי.												○	לז.	
הדר אמר ליה: נתביה ניהלי, איזיל ואברי ביה נפשאי.												○	לז.	
כבר זכו ביה עניים ואף על גב דליכא עניים הכא, אנן יד עניים אנן	א"ל רב יוסף:											■	לז.	
יתומים אינן צריכין פרוזבול.	דאמר רב יהודה אמר שמואל:											■	לז.	
היתומים אינן צריכין פרוזבול, ר"ג ובית דינו אביהן של יתומין היו.	וכן תני רמי בר חמא:											■	לז.	
חנן בישא תקע ליה לההוא גברא, אתא לקמיה דרב הונא												○	לז.	
זיל הב ליה פלגא דזוזא	א"ל: [רב הונא]											■	לז.	
הוה ליה זוזא מכא, בעי למיתבה ליה מיניה פלגא דזוזא, לא הוה משתקיל ליה, תקע ליה אחרינא ויהביה נהליה.												○	לז.	
שור שהוא מועד למינו ואינו מועד לשאינו מינו													■	לז.
מועד לאדם ואינו מועד לבהמה													■	לז.
מועד לקטנים ואינו מועד לגדולים													■	לז.
את שהוא מועד לו - משלם נזק שלם, ואת שאינו מועד לו - משלם חצי נזק.													■	לז.
ה"ז מועד לשבתות ואינו מועד לחול?	אמרו לפני רבי יהודה:												^	לז.
לשבתות - משלם נזק שלם, לימות החול - משלם חצי נזק.	אמר להם: [רבי יהודה]												!	לז.
אימתי הוא תם? משיחזור בו ג' ימי שבתות.													■	לז.
ואינו מועד תנן	איתמר, רב זביד:												◆	לז.
אינו מועד תנן.	רב פפא:												◆	לז.
ואינו מועד תנן, הא סתמא הוי מועד	רב זביד:												■	לז.
אינו מועד תנן, דסתמא לא הוי מועד.	רב פפא:												■	לז.
רב זביד דייק מסיפא, רב פפא דייק מרישא.													○	לז.
רב זביד דייק מסיפא													■	לז.
מועד לקטנים ואינו מועד לגדולים	דקתני:												■	לז.
אי אמרת בשלמא ואינו מועד קתני, הא סתמיה הוי מועד, הא קמ"ל, דאפי' מקטנים לגדולים נמי סתמא הוי מועד אלא אי אמרת אינו מועד קתני, סתמא לא הוי מועד, השתא י"ל מקטנים לקטנים דעלמא סתמא לא הוי מועד, מקטנים לגדולים צריכא למימר דלא הוי מועד?													■	לז.
ורב פפא?													⚡	לז.
אצטריך, סלקא דעתך אמינא, הואיל ופרץ ביה בההוא מינא פרץ ביה, לא שנא גדולים דידיה ולא שנא קטנים דידיה, קמ"ל דלא הוי מועד.	אמר לך: [רב פפא]												!	לז.
רב פפא דייק מרישא													■	לז.
מועד לאדם אינו מועד לבהמה	דקתני:												■	לז.
אי אמרת בשלמא אינו מועד תנן, סתמא לא הוי מועד, הא קמ"ל, דאפילו מאדם לבהמה נמי סתמא לא הוי מועד אלא אי אמרת ואינו מועד קתני, הא סתמא הוי מועד, השתא י"ל מבהמה לבהמה סתמא הוי מועד, מאדם לבהמה צריכא למימר דהוי מועד?													■	לז.
ורב זביד?													⚡	לז.
רישא אחזרה קאי, כגון דהוה מועד לאדם ומועד לבהמה והדר ביה מבהמה, דקאי גבי בהמה תלתא זימני ולא נגח, מהו דתימא, כיון דלא הדר ביה מאדם - חזרה דבהמה לאו חזרה היא, קמ"ל, דחזרה דבהמה מיהא חזרה היא.	אמר לך: [רב זביד]												!	לז.
מועד לאדם מועד לבהמה, מק"ו: ומה לאדם מועד, לבהמה לכ"ש	מיתיבי, סומכוס:												⚡	לז.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ז קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

בבא קמא-שור שנגח ד' וה'		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מכלל דת"ק אינו מועד קאמר											ז	
סומכוס אחזרה קאי, והכי קא"ל לת"ק: דקאמרת חזרה דבהמה חזרה היא, חזרה דבהמה לאו חזרה היא, מק"ו מאדם: ומה מאדם לא קא מהדר ביה, מבהמה לא כ"ש.	א"ל רב זביד:										!	◊
ה"ז מועד לשבתות ואינו מועד לימות החול?	רב אשי: ת"ש, אמרו לפני רבי יהודה:										^ ז	◊
לשבתות - משלם נזק שלם, לימות החול - משלם חצי נזק	אמר להן: [רב יהודה]										!	◊
אי אמרת בשלמא ואינו מועד קתני, שיולי הוא דקא משיילי ליה והוא נמי קמהדר להו, אלא אי אמרת אינו מועד קתני, אגמורי הוא דקא מגמרי ליה? ותו, איהו מאי קא מהדר להו.											ז	
מרישא נמי דיקא	רב ינאי:										ז	◊
את שמועד לו - משלם נזק שלם, ואת שאינו מועד לו - משלם ח"נ	דקתני:										■ ז	◊
אי אמרת בשלמא ואינו מועד קתני, פרושי קא מפרש לה, אלא אי אמרת אינו מועד קתני, פסקה, מאי תו את שמועד לו משלם נזק שלם ואת שאינו מועד לו משלם ח"נ? עד השתא לא אשמיענך דהתם משלם ח"נ ומועד משלם נזק שלם?											ז	
ואת"ל נמי איתא לדרב פפא, נגח שור חמור וגמל - נעשה מועד לכל.											■	◊
ראה שור - נגח, שור - נגח, שור - לא נגח, שור - נגח, שור - לא נגח, נעשה מועד לסירוגין לשוורים.	ת"ר:										■	◊
ראה שור - נגח, חמור - לא נגח, סוס - נגח, גמל - לא נגח, פרד - נגח, ערוד - לא נגח, נעשה מועד לסירוגין לכל.	ת"ר:										■	◊
נגח שור, שור ושור, חמור וגמל, מהו? האי שור בתרא בתר שוורים שדינן ליה, ואכתי לשוורים הוא דאייעד, למידי אחרינא לא אייעד, או דילמא האי שור בתרא בתר חמור וגמל שדינן ליה, ואייעד ליה לכולהו מיני?	איבעיא להו:										^	◊
חמור וגמל, שור, שור ושור, מהו? האי שור קמא בתר חמור וגמל שדינן ליה, ואייעד ליה לכולהו מיני, או דילמא בתר שוורים שדינן ליה, ואכתי לשוורים הוא דאייעד, למינא אחרינא לא אייעד?											^	◊
שבת, שבת ושבת, אחד בשבת ושני בשבת, מהו? הא שבת בתרייתא בתר שבת הוא דשדינן ליה, ואכתי לשבת הוא דאייעד, לימות החול לא אייעד, או דילמא בתר אחד בשבת ושני בשבת שדינן ליה, ואייעד ליה לכולי יומא?											^	◊
ה' בשבת וערב שבת ושבת, שבת ושבת, מהו? הא שבת קמייתא בתר ה' בשבת וע"ש שדינן ליה, ואייעד לכולהו יומי, או דילמא הא שבת קמייתא בתר שבתות הוא דשדינן ליה, ולשבתות הוא דאייעד?											^	◊
תיקו.											■	◊
נגח שור יום ט"ו בחודש זה, ויום ט"ז בחודש זה, ויום י"ז בחודש זה - פלוגתא דרב ושמואל											■	◊
ראתה יום ט"ו בחודש זה, ויום ט"ז בחודש זה, ויום י"ז בחודש זה - רב אמר: קבעה לה וסת עד שתשלש בדילוג.	דאתמר: [רב]										◆ ■ ■	◊
שמע קול שופר ונגח, קול שופר ונגח, קול שופר ונגח - נעשה מועד לשופרות.	רבא:										■	◊
פשיטא											ז	
מהו דתימא, הך שופר קמא סיוטא בעלמא הוא דנקטיה, קמ"ל.											!	◊
שור של הדיוט שנגח שור של הקדש, ושל הקדש שנגח לשור של הדיוט - פטור, שנאמר: (שמות כ"א) שור רעהו, ולא שור של הקדש.											■	◊
שור של ישראל שנגח לשור של כנעני - פטור, ושל כנעני שנגח לשור של ישראל, בין תם בין מועד - משלם נזק שלם.											■	◊
מתניתין דלא כר"ש בן מנסיא											■	◊
שור של הדיוט שנגח שור של הקדש, ושל הקדש שנגח שור של הדיוט - פטור, שנאמר: שור רעהו, ולא שור של הקדש	דתניא: [ת"ק]										◆ ■	◊

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p> <p>■ מקרא-key:</p>

בבא קמא-שור שנגח ד' וה'		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
שור של הקדש שנגח שור של הדיוט - פטור, ושל הדיוט שנגח שור של הקדש, בין תם בין מועד - משלם נזק שלם.	ר"ש בן מנסיא:										◆	◊	לו:
מאי קא סבר ר"ש? אי רעהו דוקא, אפילו של הדיוט שנגח של הקדש ליפטך ואי רעהו לאו דוקא, אפילו דהקדש נמי כי נגח דהדיוט ליחייב	אמר:										⚡		לו:
וכי תימא, לעולם קסבר רעהו דוקא, ומיהו דהדיוט כי נגח דהקדש היינו טעמא דמיחייב, משום דקא מייתי ליה מקל וחומר דהדיוט: ומה הדיוט שנגח של הדיוט - חייב, כי נגח דהקדש לא כל שכן דמיחייב דיו לבא מן הדין להיות כנדון, מה להלן תם חצי נזק, הכא נמי חצי נזק	אלא אמר ריש לקיש:										!	◊	לו:
שור של ישראל שנגח שור של כנעני - פטור.													לו:
ממה נפשך? אי רעהו דוקא, דכנעני כי נגח דישראל נמי ליפטך ואי רעהו לאו דוקא, אפילו דישראל כי נגח דכנעני נחייב	אמר:										⚡	◊	לו:
אמר קרא: (חבקוק ג') עמד וימודד ארץ ראה ויתר גוים, ראה שבע מצות שקיבלו עליהם בני נח, כיון שלא קיימו, עמד והתיר ממונן לישראל.	רבי אבהו:										!	◊	לו:
מהכא: (דברים לג') הופיע מהר פארן, מפארן הופיע ממונן לישראל.	רבי יוחנן:										!	◊	לו:
שור של ישראל שנגח שור של כנעני - פטור שור של כנעני שנגח שור של ישראל, בין תם בין מועד - משלם נזק שלם, שנאמר: עמד וימודד ארץ ראה ויתר גוים, ואומר: הופיע מהר פארן.	תניא נמי הכי:										■		לו:
מאי ואומר?											⚡		לו:
וכי תימא, האי עמד וימודד ארץ מבעלי ליה לכדרב מתנה וכדרב יוסף, ת"ש: הופיע מהר פארן, מפארן הופיע ממונן לישראל.											!	◊	לו:
מאי דרב מתנה?											^		לו:
עמד וימודד ארץ ראה וכו' - מה ראה? ראה שבע מצות שנצטוו עליהן בני נח ולא קיימום, עמד והגלה אותם מעל אדמתם.	דא"ר מתנה:										!	◊	לו:
ומאי משמע דהאי ויתר לישראל דאגלויי הוא?											⚡		לו:
כתיב הכא: ויתר גוים, וכתיב התם: (ויקרא י"א) לנתר בהן על הארץ, ומתרגם: לקפצא בהון על ארעא.											!		לו:
מאי דרב יוסף?											^		לו:
עמד וימודד ארץ ראה וכו' - מה ראה? ראה שבע מצות שקיבלו עליהם בני נח ולא קיימום, עמד והתירן להם.	דא"ר יוסף:										!	◊	לו:
איתגורי אתגר? א"כ, מצינו חוטא נשכר											⚡	◊	לו:
לומר, שאפילו מקיימין אותן - אין מקבלין עליהן שכר.	מר בריה דרבנא:										!	◊	לו:
ולא?											⚡		לו:
מנין שאפילו נכרי ועוסק בתורה שהוא ככה גדול? ת"ל: (ויקרא י"ח) אשר יעשה אותם האדם וחי בהם, כהנים ולוים וישראלים לא נאמר אלא אדם, הא למדת, שאפילו נכרי ועוסק בתורה הרי הוא ככה גדול	והתניא, ר"מ:										⚡	◊	לו:
אין מקבלים עליהן שכר כמצווה ועושה אלא כמי שאינו מצווה ועושה	אמר:										!	◊	לו:
גדול המצווה ועושה יותר ממי שאינו מצווה ועושה.	דא"ר חנינא:										!	◊	לו:
וכבר שלחה מלכות רומי שני סרדיוטות אצל חכמי ישראל למדונו תורתכם, קראו ושנו ושלשו. בשעת פטירתן, אמרו להם: דקדקנו בכל תורתכם ואמת הוא, חוץ מדבר זה שאתם אומרים: שור של ישראל שנגח שור של כנעני - פטור, של כנעני שנגח שור של ישראל, בין תם בין מועד - משלם נזק שלם, ממ"נ? אי רעהו דוקא, אפילו דכנעני כי נגח דישראל ליפטך ואי רעהו לאו דוקא, אפילו דישראל כי נגח דכנעני לחייב ודבר זה אין אנו מודיעים אותו למלכות.	ת"ר:										■	◊	לו:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

בבא קמא-שור שנגח ד' וה'		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג
רב שמואל בר יהודה שכיבא ליה ברתא													○	לת.
קום ניזיל גינחמיה	אמרו ליה רבנן לעולא:												○	לת.
מאי אית לי גבי נחמתא דבבלאי? דגידופא הוא, דאמרי מאי אפשר למיעבד, הא אפשר למיעבד עבדי.	אמר להו: [עולא]												○	לת.
אזל הוא לחודאי גביה, א"ל: (דברים ב') ויאמר ה' אלי אל תצר את מואב ואל תתגר במ מלחמה, וכי מה עלה על דעתו של משה לעשות מלחמה שלא ברשות? אלא נשא משה ק"ו בעצמו, אמר: ומה מדינים שלא באו אלא לעזור את מואב, אמרה תורה: (במדבר כ"ה) צרור את המדינים והכיתם אותם, מואבים עצמן לא כל שכן. אמר לו הקב"ה: לא כשעלתה על דעתך עלתה על דעתי, שתי פרידות טובות יש לי להוציא מהן, רות המואביה ונעמה העמונית. והלא דברים ק"ו: ומה בשביל שתי פרידות טובות חס הקב"ה על ב' אומות גדולות ולא החריבן, בתו של רבי אם כשרה היא וראויה היא לצאת ממנה דבר טוב - על אחת כמה וכמה דהוה חיה.	[עולא]												○	לת.
אין הקב"ה מקפח שכר כל בריה, אפילו שכר שיחה נאה, דאילו בכירה דקאמרה מואב, - אמר לו הקב"ה למשה: (דברים ב') אל תצר את מואב ואל תתגר במ מלחמה, מלחמה הוא דלא, הא אנגריא עביד בהו צעירה דקאמרה בן עמי, א"ל הקב"ה למשה: (דברים ב') וקרבת מול בני עמון אל תצורם ואל תתגר במ כלל, דאפילו אנגריא לא תעביד בהו.	רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן:												○	לת:
לעולם יקדים אדם לדבר מצוה, שבשכיל לילה אחת שקדמתה בכירה לצעירה, קדמתה ארבע דורות לישראל: עובד, ישי, ודוד, ושלמה, ואילו צעירה עד רחבעם, דכתיב: (מלכים א' י"ד) ושם אמו נעמה העמונית.	ואמר ר' חייא בר אבא אמר ר' יהושע בן קרחה:												○	לת:
שור של ישראל שנגח שור של כותי - פטור, ושל כותי שנגח שור של ישראל, תם - משלם חצי נזק, ומועד - משלם נזק שלם	ת"ר: [ת"ק]												◆	לת:
שור של ישראל שנגח שור של כותי - פטור, ושל כותי שנגח שור של ישראל, בין תם בין מועד - משלם נזק שלם.	רבי מאיר:												◆	לת:
למימרא, דסבר ר"מ: כותים גרי אריות הן													⚡	לת:
כל הכתמים הבאים מרקם - טהורים	ורמינהי: [ת"ק]												◆	לת:
מטמא, מפני שהן גרים וטועים	רבי יהודה:												◆	לת:
מבין הנכרים - טהורים													⚡	לת:
מבין ישראל ומבין הכותים - ר"מ מטמא	[רבי מאיר]												◆	לת:
מטהרין, שלא נחשדו על כתמיהן	הכמים:												◆	לת:
אלמא קסבר ר"מ: כותים גרי אמת הם													⚡	לת:
קנס הוא שקנס ר"מ בממונס, שלא יטמעו בהם.	רבי אבהו:												!	לת:
ואלו נערות שיש להם קנס: הבא על הממזרת, ועל הנתינה, ועל הכותית	מתיב רבי זירא:												⚡	לת:
ואי ס"ד קנס ר' מאיר בממונס, ה"נ נקנסו כדי שלא יטמעו בהן													⚡	לת:
כדי שלא יהא חוטא נשכר.	אביי:												!	לת:
ונתביה לעניים													⚡	לת:
משום דהוי ממון שאין לו תובעים.	רב מרי:												!	לת:
שור של פקח שנגח שור של חרש שוטה וקטן - חייב, ושל חרש שוטה וקטן שנגח שור של פקח - פטור.													■	לת:
שור של חרש שוטה וקטן שנגח, בית דין מעמידין להן אפטרופוס ומעידין להן בפני אפטרופוס.													■	לת:
נתפקח החרש, נשתפה השוטה, והגדיל הקטן - חזר לתמותו, דברי ר"מ	[רבי מאיר]												■	לת:
הרי הוא בחזקתו.	רבי יוסי:												■	לת:
שור האצטדין אינו חייב מיתה, שנאמר: (שמות כ"א) כי יגח, ולא שיגחוהו.													■	לת:
הא גופא קשיא, אמרת: שור של חרש שוטה וקטן שנגח שור של פקח - פטור, אלמא אין מעמידין אפטרופוס לתם לגבות מגופו													⚡	לת:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

בבא קמא-שור שנגח ד' וה'		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
שור של חרש שוטה וקטן שנגח, ב"ד מעמידין להם אפטרופוס ומעידין להם בפני אפטרופוס	אימא סיפא:										⚡	◊	לט.
אלמא מעמידין להם אפטרופוס לתם לגבות מגופן											⚡		לט.
הכי קתני: ואם הוחזקו נגחנין, מעמידין להם אפטרופוס ומעידין להן בפני אפטרופוס, ומשוין להו מועד, דכי הדר ונגח לשלם מעלייה.	רבא:										!	◊	לט.
מעליית מאן?											^		לט.
מעליית יתומין	רבי יוחנן:										◆ !	◊	לט.
מעליית אפטרופוס.	רבי יוסי בר חנינא:										◆ !	◊	לט.
ומי א"ר יוחנן הכי?											⚡		לט.
אין נזקקין לנכסי יתומין אלא א"כ רבית אוכלת בהן	והאמר רב יהודה אמר רב אסי:										⚡	◊	לט.
או לשטר שיש בו רבית, או לכתובת אשה משום מזוני	רבי יוחנן:										⚡	◊	לט.
איפור, רבי יוחנן אמר: מעליית אפטרופסין, רבי יוסי בר חנינא אמר: מעליית יתומין.											!	◊	לט.
משום דקשיא דרבי יוחנן אדרבי יוחנן, משוית ליה לרבי יוסי בר חנינא טועה? והא רבי יוסי בר חנינא דיינא הוא, ונחית לעומקיה דדינא אלא, לעולם לא תיפור, ומזיק שאני.	רבא:										⚡	◊	לט.
מעליית יתומים, דאי אמרת מעליית אפטרופוס, ממנעי ולא עבדי	רבי יוחנן:										■	◊	לט.
מעליית אפטרופוס, וחזורין ונפרעין מן היתומים לכי גדלי.	רבי יוסי בר חנינא:										■	◊	לט:
ומעמידים להן אפטרופין לתם לגבות מגופו - תנאי היא												■	לט:
שור שנתחרשו בעליו, ושנשתטו בעליו, ושהלכו בעליו למדינת הים - יהודה בן נקוסא אמר סומכוס: הרי הוא בתמותו עד שיעידו בו בפני הבעלים	דתניא: [יהודה בן נקוסא אמר סומכוס]										◆ ■	◊	לט:
מעמידין להן אפטרופין ומעידין בהן בפני אפטרופין	חכמים:										◆ ■	◊	לט:
נתפח החרש, שנתפה השוטה, והגדיל הקטן, ובאו בעליו למדינת הים - יהודה בן נקוסא אמר סומכוס: חזר לתמותו עד שיעידו בו בפני בעלים	[יהודה בן נקוסא אמר סומכוס]										◆ ■	◊	לט:
הרי הוא בהזקתו	רבי יוסי:										◆ ■	◊	לט:
מאי הרי הוא בתמותו דקאמר סומכוס?	אמר:										^		לט:
אילימא דלא מייעד כלל											!		לט:
הא מדקתני סיפא חזר לתמותו, מכלל דאייעד											⚡		לט:
אלא מאי הרי הוא בתמותו? הרי הוא בתמימותו דלא מחסרינן ליה											!	◊	לט:
אלמא אין מעמידין אפטרופוס לתם לגבות מגופו	[סומכוס]										◆ ■	◊	לט:
מעמידין להן אפטרופוס ומעידין להן בפני אפטרופוס	חכמים:											■	לט:
אלמא מעמידין אפטרופוס לתם לגבות מגופו.	[חכמים]										◆ ■	◊	לט:
וסיפא במאי קמיפלגי?											^	◊	לט:
רשות משנה איכא בינייהו											!		לט:
רשות משנה	סומכוס סבר:										◆ ■ !	◊	לט:
רשות אינה משנה.	רבי יוסי סבר:										◆ ■ !	◊	לט:
שור חרש שוטה וקטן שנגח - רבי יעקב משלם ח"נ.	ת"ר:											■	לט:
ר' יעקב מאי עבידתיה?												⚡	לט:
אלא אימא, רבי יעקב אומר: משלם ח"נ.	[רבי יעקב]											■	לט:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-■</p>
---	---

בבא קמא-שור שנגח ד' וה'		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
במאי עסקינן?												לט:
אי בתם												לט:
פשיטא, דכ"ע נמי ח"נ הוא דמשלם												לט:
ואי במועד												לט:
אי דעבדי ליה שמירה, כלל כלל לא בעי לשלומי?												לט:
ואי דלא עבדי ליה שמירה, כוליה נזק בעי שלומי?												לט:
לעולם במועד, והכא במאי עסקינן - דעבדי שמירה פחותה ולא עבדי ליה שמירה מעולה, ורבי יעקב סבר לה כרבי יהודה	רבא:											לט:
צד תמות במקומה עומדת	דאמר: [רבי יהודה]											לט:
וסבר לה כרבי יהודה												לט:
מועד סגי ליה בשמירה פחותה	דאמר: [רבי יהודה]											לט:
וסבר לה כרבנן												לט:
מעמידין אפוטרופוס לתם לגבות מגופו.	דאמרי: [רבנן]											לט:
ולא פליגי?	א"ל אביי:											לט:
שור של חרש שוטה וקטן שנגח - ר' יהודה מחייב	והתניא: [רבי יהודה]											לט:
ח"נ הוא דמשלם	רבי יעקב:											לט:
מה שמחייב ר' יהודה פירש ר' יעקב.	רבה בר עולא:											לט:
ולאביי דאמר פליגי, במאי פליגי?												לט:
הב"ע - במועד ולא נטריה כלל, ר' יעקב סבר לה כר' יהודה בחדא, ופליגי עליה בחדא	אמר לך: [אביי]											לט:
סבר כר' יהודה בחדא, דאילו ר' יהודה סבר: צד תמות במקומה עומדת												לט:
ופליגי עליה בחדא, דאילו רבי יהודה סבר: מעמידין להן אפוטרופוס לתם לגבות מגופו, ור' יעקב סבר: אין מעמידין, ולא משלם אלא פלגא דמועד.												לט:
בשלמא לאביי דאמר פליגי - שפיר, אלא לרבא דאמר לא פליגי, אדמוקי לה במועד נוקמא בתם, אי לר"י - דעבד ליה שמירה פחותה ולא עבד ליה שמירה מעולה, אי לר"א בן יעקב - דלא עבדי ליה שמירה כלל	רב אחא בר אביי לרבינא:											לט:
אחד תם ואחד מועד ששמרן שמירה פחותה - פטורין	דתניא, ר"א בן יעקב:											מ.
והא קמ"ל ר' יעקב, דמעמידין להן אפוטרופין לתם לגבות מגופו												מ.
הכי קאמר: חדא דאית ביה תרתי טעמא.	א"ל: [רבינא]											מ.
רשות משנה איכא בינייהו, כגון דהוה מועד, ונתפקח החרש, ונשתפה השוטה, והגדיל הקטן	רבינא:											מ.
הרי הוא בחזקתו	רבי יהודה סבר:											מ.
רשות משנה.	רבי יעקב סבר:											מ.